

ORDRUP NÆS

Af Sigfred Pedersen

Der gaar en smal og øde Vej,
en Stribe Sand i karrig Jord,
et Hjulspor kun, en tungvindt Vej
i Landet Vesten Isefjord.
En slidsom Vej, men Møjen værd.
Og sammenbidt vi følger den.
Rigt lønnes vi for trælsom Færd.
— Hvor gaar den hen? Hvad dølger den?
— Ordrup Næs!

Her kom jeg selv en Sommerdag
med Sved paa Panden, Sand i Sko.
En Uges Travlhed var lagt bag.
Her var jeg fri. Jeg græd og lo.
Det bar mod Aften. Ingen Vind
tog Tilløb mod den aabne Kyst.
En enlig Baad trak Sejlet ind
og gled til Ro ved Sjællands Bryst,
ved Ordrup Næs.

Her mødtes Land og Hav i Leg,
fortroligt under Solfaldsskær.
I Horisonnten saas en Streg:
Samsø! — Paa een Gang fjern og nær.
To Odder skød sig dristigt frem
som Høffder imod Strøm og Storm.
I dette lune Modergem
tog Neksælø og Sejro Form,
og Ordrup Næs.

En Sæl gled uforstyrret op
og vrikkede paa Klunteben
og gjorde et akavet Hop.
og laa der limet til en Sten.
Alt blev som Ild, da Solen sank,
— Sol, Bølger og det stride Græs.
Men snart trak Bugten, atter blank,
sit Maanespejl om Ordrup Næs,
om Ordrup Næs.

Storladne er de Liniedrag,
der tegner denne stolte Egn.
Men mildt var dette Solbjergslag.
Naturen sukkede mod Regn.
Fuldmaanen vaagned tyst og stor
paa Vej mod Vejrhøj fjernt i Syd.
Og tyst blev Krattets Fuglekor.
Fra Stranden hørtes ingen Lyd,
om Ordrup Næs.

Ja, her er skønt om denne Pynt.
Hvor rig er denne aabne Strand,
skønt Stormen pisker Græsset tyndt,
skønt Markens Muld er Sand og Sand
Her drak jeg Kraft af Landets Ro,
og Havets Vælde greb min Sang.
— Her tog jeg gerne selv mit Bo,
hvis Himlen gav mig Lov engang,
— paa Ordrup Næs.

Sigfred Pedersen